

at Bedriften og Folkeholdet ingen Rolle skulde spille. Det er muligt, at det har udviklet sig saaledes i Praksis; men er det Tilfældet, hvad jeg ikke tør udtale nogen Mening om, saa er Praksis gal, saa har Praksis udviklet sig i en Retning og i en Mand, der ikke stemmer med Loven af 1858. Har man virkelig i 1858 fastholdt som Grundvold for Fordelingen, at Snekastningsbyrden skulde være en personlig Byrde, og har man ikke desto mindre kunnet finde det stemmende med Loven at ordne det i Praksis saaledes, at man kastede det personlige Moment rent over Bord, kun brød sig om Hartkornet, saa stemmer Praksis ikke med Loven. Derjom det bliver staaende, som det her staar, kan man jo forudsæ, at der i de forskellige Kommuner kan finde en høist forskellig Opfattelse Sted af, hvad der egentlig er Meningen, og at saa Følgen vil blive, at Ydelsen af den forandrede Skattebyrde kan komme til at ramme Kommunens Beboere paa en høist forskellig Maade. Det vil komme til at bero paa Kommunernes vilkaarlige Opfattelse, paa deres Formening om, hvad der er det rigtige, om der skal paalægges Beboerne en større eller mindre Skattebyrde, thi at det bliver en Skattebyrde kan naturligvis ikke bestrides.

Man kunde spørge mig, hvorfor jeg ikke har forsøgt at fremstille mine Tanker om dette Forhold genaem et formuleret Endringsforslag. Jeg vil dertil sige, at for det første har Tiden virkelig været meget knap; det ses, at denne Udvalgsbetænkning er afgiven den 24de November, og i Dag skrive vi den 27de November. Det er en Undskyldning, som naturligvis ikke er fyldestgørende, men jeg vil sige til, at jeg anser det for en overmaade vanskelig Opgave, at give Bestemmelser i Loven for, hvorledes dette Forhold skal klares. Det vil være et overmaade stort Arbejde, i det mindste vil det være et stort Arbejde for mig, og at jeg skulde gøre et saadant Arbejde, naar der ikke er den mindste Udset til, at man vil tage Notits deraf, hærken i Udvalget eller i Tinget, er en Fordring, som i alt Fald jeg har troet, var for stor at stille til mig. Min Anthydning kom som bemærket frem allerede forrige Gang, da vi behandlede denne Sag, og jeg havde næret et lille Haab om, at det ærede Udvalg vilde tage noget Hensyn dertil. Naar det ikke er sket, havde jeg ikke stor Grund til at tro, at det vilde gaa mig bedre, naar jeg stillede et formuleret Endringsforslag. Men paa den anden Side har jeg anset det for min Pligt igen at henvende Opmærksomheden paa den uheldige Maade, hvorpaa Sagen vil blive ordnet,

hvis man ikke søger at omændre den Paragraf i den Retning, jeg har anthydet. Jeg anser det for min Pligt at henstille i al Uerbødighed til det ærede Udvalg, om man dog ikke vil skænke dette Punkt nogen Opmærksomhed. Den lette Maade, hvorpaa man først fra Ministeriets og siden fra det høje Landstings Side er gaaet hen over dette Punkt, tror jeg, ikke bør efterfølges af Folketinget, men jeg tror virkelig, at man bør se lidt alvorlig derpaa. Sagen er ikke uden Betydning. Det kan gerne være, at i Massen af Landkommunerne vil Sagen ikke frembyde store praktiske Vanskeligheder eller Betæneligheder, men der er jo Kommuner her i Landet af høist heterogen Bestaafenhed og Kommuner, hvor det, tror jeg, vil være meget uheldigt og kunne føre til stor Ubillighed og Uretfærdighed, da man vil anvende det forandrede System, saaledes som det formodentlig har været Tanken, at det skulde føres ud i Livet. Det ærede Udvalg har foreslaaet at træffe Foranstaltninger til en vis Grad mod for store Forskelligheder, for stor Vilkaarlighed i de enkelte Kommuner, og som sagt, den Tanke, der har ledet det ærede Udvalg, billiger jeg. Men jeg tror ikke, at man har ramt det, som for mig er det væsentlige, og jeg tror, som jeg sagde før, at den Maade, hvorpaa man nu har opstillet det, kan føre til andre og uheldige Resultater. Naar det ærede Udvalg foreslaar, at man skal bestemme, at Stigningen ved Reguleringen af Snekastningsbyrden høist maa finde Sted med 1 Td. Hartkorn op til 10 Tdr. Hartkorn og derfra op efter med 2 Tdr., og at ligeledes maa for de bygningsafgiftspligtige Assurancesummer Stigningen høist foregaa med 1,000 Kr. op til 10,000 Kr. og derfra opefter med 2,000 Kr., og naar man saa tænker sig, hvad der formodentlig vil blive Tilfældet i Praksis, at man kaster de to Momenter Bedrift og Folkehold over Bord og kun beholder Hartkorn og Bygningsassurance, kunde man mulig tro i dette Forslag at finde en Anthydning af det Forhold, hvori Bygningsassurancesummer skulde stilles til Hartkornet. Man kunde mulig finde, at det skulde være Meningen, at for hver Snekastningsdag, der præsteredes af een Td. Hartkorn, skulde en dito præsteres af 1,000 Kr. Bygningsassuranceværdi. Derjom det skulde være Meningen, eller det skulde forstaaes saaledes, vilde man altsaa komme til det Resultat, at en Mand, der ejer en Bygning, en afgiftspligtig Ejendom, der er assureret for 20,000 Kr., skulde have den samme Snekastningsbyrde som Ejeren af en Ejendom paa 20 Tdr. Hartkorn. Jeg tror, at det vilde være et meget urigtigt Forhold at stille op